

Adina DRAGOMIRESCU

Alte principii în ortografia limbii române: sintactic, simbolic, distribuțional

A.D. – cercetător la Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, București, Departamentul de gramatică, asist. univ. la Facultatea de Litere a Universității din București, Departamentul de Lingvistică. Doctor în filologie din 2009. Cărți: *Ergativitatea. Tipologie, sintaxă, semantică*, 2010; *Morfosintaxa limbii române*, 2010 (în colab.); *Gramatica de bază a limbii române* (în colab.); *Ești COOL și dacă vorbești corect*, 2010 (în colab.); *101 greșeli de lexic și de semantică. Cuvinte și sensuri în mișcare*, 2011 (cu Alexandru Nicolae).

În articolele anterioare, am acordat atenție principiilor fonologic (fundamental), tradițional-istoric și morfologic. În acest număr, ne vom opri la alte principii din ortografia limbii române: sintactic, simbolic, distribuțional. Ca și până acum, punctul de pornire este sinteza din Hristea (1981), îmbogățită și actualizată conform instrumentelor normative actuale.

1. Principiul sintactic

1.1. Ce este principiul sintactic?

Principiul sintactic se aplică în cazul unor perechi de secvențe sonore identice, în care unul dintre componente este un cuvânt compus sudat, iar celălalt este o îmbinare (liberă) de cuvinte. Acest principiu are o aplicare destul de limitată, pentru că situația descrisă se întâlnește destul de rar (1.2.1.). La acestea, se adaugă și situația – nediscutată, de obicei, în lucrările despre ortografie – în care unul dintre componente este un compus scris cu cratimă, iar cel de-al doilea este o îmbinare liberă. Această situație se întâlnește mai frecvent, de aceea lista de exemple de mai jos nu este exhaustivă (1.2.2.).

1.2. Aplicarea principiului sintactic

1.2.1. Principiul sintactic se aplică în scrierea următoarelor secvențe (inventariate, în mare măsură, de Hristea, 1981):

• adverbul de timp *altădată* „odinioară” vs *altă dată* „în altă împrejurare”, adjectiv pronominal nehotărât + substantiv

(a) *Nu mai ninge acum ca altădată.*

(b) *O să alegem altă dată pentru întâlnire, pe 4 iunie nu pot veni.*

• adverbul de mod *altfel* „în alt mod; în caz contrar” vs *alt fel* „fel diferit”, adjectiv pronominal nehotărât + substantiv

(a) *A procedat altfel de data asta; Te rog să mă ajuți, altfel, nu mai vorbesc cu tine.*

(b) *O să gătească alt fel de mâncare azi.*

• adverbul *bineînțeles* „desigur” vs *bine înțeles*, adverb + participiu

(a) *Bineînțeles că mi-a plăcut.*

(b) *Acest scriitor nu a fost bine înțeles de elevi.*

• substantivul *bunăstare* „prosperitate” vs *bună stare*, adjectiv + substantiv

(a) *Englezii trăiesc în bunăstare.*

(b) *Bicicleta era în bună stare.*

• adverbul *decât*, care poate funcționa și ca prepoziție care cere cazul acuzativ (a_1) sau conjuncție (a_2) vs *de cât*, prepoziție + pronume / adjectiv pronominal (relativ-)interogativ

(a) *N-au venit decât doi studenți; (a_1) Vii mai des decât mine; (a_2) Mai mult stă decât scrie.*

(b) *De cât timp a avut nevoie?*

• adverbul *defel* „deloc” vs *de fel* „originar”, prepoziție + substantiv, pe cale de a deveni locuțiune adjectivală

(a) *Nu întârzie defel.*

(b) *Este de fel din nordul țării.*

• adverbul *deloc* „nicidecum” vs *de loc* „originar, local”, prepoziție + substantiv

(a) *Nu-mi place deloc să stau.*

(b) *Este de loc din Iași; Am identificat un circumstanțial de loc.*

• adverbul de timp *demult* „odinioară” (răspunde la întrebarea *când?*) vs locuțiunea adverbială de timp *de mult* „de vreme îndelungată” (răspunde la întrebarea *de când?*)

(a) *Acest lucru s-a întâmplat demult. (Când s-a întâmplat?)*

(b) *N-am mai mâncat de mult o prăjitură. (De când n-ai mai mâncat o prăjitură?)*

• adverbul *deoparte* „la oarecare depărtare; izolat” vs *de o parte* (opus lui *de altă parte*), prepoziție + articol nehotărât + substantiv

(a) *El a pus deoparte mulți bani.*

(b) **De o parte** a mesei stăteau femeile, de altă parte, bărbații.

• *dinafară* (din locuțiunea adverbială *pe dinafară* „pe de rost”) vs *din afară* „din exterior”, prepoziție + adverb

(a) A învățat poezia **pe dinafară**.

(b) **Din afară** nu poți avea o perspectivă corectă.

• conjuncția consecutivă *încât* vs *în cât*, prepoziție + pronume / adjectiv pronominal (relativ-)interogativ

(a) A fost așa de frig, **încât** am înghețat.

(b) **În cât** timp ai scris lucrarea?

• adverbul *încontinuu* vs *în continuu*, prepoziție + adjectiv

(a) Am lucrat **încontinuu** trei zile.

(b) Suntem **în continuu** progres științific.

• conjuncția *întrucât* „deoarece” vs *întru cât* (rar) „în ce măsură”, prepoziție + adverb

(a) Demonstrația nu e bună, **întrucât** conține o eroare.

(b) Nu știi **întru cât** ne-ar putea ajuta o astfel de inițiativă.

• adverbul *întruna* „mereu” vs *într-una*, prepoziție + numeral/pronume nehotărât

(a) Se plânge **întruna**.

(b) **Într-una** din zile, s-a hotărât să plece.

• adverbul *nicicât* „deloc” (rar) vs *nici cât*, adverb + adverb

(a) N-a vrut să muncească **nicicât**.

(b) N-a durat **nici cât** ai clipi.

• adverbul *nicicând* „niciodată” vs *nici când*, adverb + adverb

(a) Nu va pieri **nicicând**.

(b) Nu știi **nici când** vine, **nici când** pleacă.

• adverbul *numai* „doar” vs *nu mai*, adverb + adverb

(a) A mâncat **numai** o banană.

(b) De ieri, **nu mai** mănâncă banane.

• adverbul de timp *odată* „cândva” vs numeralul adverbial *o dată*

(a) A fost **odată** ca niciodată.

(b) Un astfel de lucru ți se întâmplă numai **o dată** în viață.

• adverbul *totuna* „la fel” vs *tot una*, adverb + numeral

(a) Mi-e **totuna** dacă vine sau nu.

(b) Am mâncat **tot una**, nu două prăjituri.

• adverbul *totodată* „în același timp” vs *tot o dată*, adverb + numeral adverbial

(a) *Aș vrea să plec, dar **totodată** mi-e teamă.*

(b) ***Tot o dată** pe zi mâncăm și noi.*

• *Niciun, nicio*

Una dintre modificările recente din DOOM², explicată la p. LXIX, scrierea într-un cuvânt a pronumelor și a adjectivelor negative *niciunul, niciuna, niciun, nicio*, reprezintă o aplicare a principiului sintactic (la fel ca în cazul pronumelui *vreunul, vreuna* și al adjectivului pronominal *vreun, vreo*). Gruparea liberă corespunzătoare, *nici un*, este formată din adverb/conjunctie + articol (b_1), + numeral (b_2) sau + pronume nehotărât (b_3).

(a) *N-a venit **niciunul** dintre concurenți; N-am văzut **nicio** concurentă.*

(b_1) *Nu este **nici un** om prost, **nici un** incult;* (b_2) *Mă confundăți, eu nu am **nici un** frate, nici mai mulți;* (c) *Nu-mi place **nici unul**, nici celălalt.*

1.2.2. Așa cum am văzut în definiție, tot principiul sintactic reglementează scrierea unor perechi formate dintr-un compus scris cu cratimă și o îmbinare liberă:

• substantivul compus *bun-simț* „decentă” vs *bun simț*, adjectiv + substantiv

(a) *El este un om cu **bun-simț**.*

(b) *N-am avut niciodată un **bun simț** estetic.*

• adverbul compus *după-masă* „după-amiază” vs *după masă*, prepoziție + substantiv

(a) *De dimineață mergem la bibliotecă și **după-masă**, la plimbare.*

(b) *Înainte de masă a mâncat un măr, iar **după masă** a băut apă.*

• substantivul compus *ochi-de-pisică* „disc reflectorizant” vs *ochi de pisică*, substantiv + prepoziție + substantiv

(a) *Mi-am pus **ochi-de-pisică** la bicicletă ca să pot circula și noaptea.*

(b) *Există oameni cu **ochi de pisică**, care văd în întuneric.*

• substantivul compus *prim-plan* „cadru filmat de aproape” vs *prim plan*, adjectiv + substantiv

(a) *Acest actor a fost în **prim-plan** tot filmul.*

(b) *Dacă acest **prim plan** nu funcționează, va trebui să găsim altul.*

• substantivul compus *primă-doamnă* „soție de președinte de țară” vs *primă doamnă*, adjectiv + substantiv

(a) ***Prima-doamnă** a Statelor Unite este foarte frumoasă.*

(b) ***Prima doamnă** care a intrat era profesoara lui.*

• substantivul compus *sânge-rece* „calm” vs *sânge rece*, substantiv + adjectiv

- (a) *Crima a fost săvârșită cu sânge-rece.*
 (b) *Transfuziile nu se fac cu sânge rece, ci puțin încălzit.*

2. Principiul simbolic

2.1. Ce este principiul simbolic?

Principiul simbolic reglementează scrierea aceluiași cuvânt (sub aspect sonor), fie cu literă mică, fie cu majusculă la inițială, în funcție de sens. În general, este vorba despre substantive (și, mai rar, alte clase de cuvinte) care apar în structura unor substantive proprii, și deci se scriu cu majusculă, pentru a se diferenția de corespondentele lor obișnuite, scrise cu literă mică (pentru scrierea cu majusculă, vezi și DOOM²: LVI-LXI).

2.2. Aplicarea principiului simbolic

Principiul simbolic se aplică în scrierea cu majusculă a unor nume proprii de diverse tipuri; în alte contexte, cuvintele în cauză se scriu cu literă mică:

- (a) *Rolul Avocatului Poporului este acela de a apăra interesele cetățenilor vs Am consultat un avocat.*
 (b) *Am fost la Școala „Vasile Alecsandri” vs Am fost la școală.*
 (c) *America de Sud este spectaculoasă vs A luat-o spre sud.*
 (d) *24 Ianuarie este o sărbătoare importantă vs M-am născut pe 24 ianuarie.*
 (e) *Am fost cazați la cabana Trei Brazi vs În parc sunt trei brazi.*
 (f) *Armstrong este primul om care a ajuns pe Lună vs În noapte asta e lună plină.*
 (g) *În Primul Război Mondial au murit mulți oameni vs Acesta este primul război politic.*
 (h) *În istoria noastră, au fost multe războaie cu Poarta Otomană vs Deschide poarta!, În Turcia există încă mâncăruri otomane.*
 (i) *Îmi place foarte mult în Delta Dunării vs Fluviile se varsă în mare printr-o deltă.*
 (j) *Citește toate numerele din revista „Limba Română” vs Vorbește limba română.*

3. Principiul distribuțional

3.1. Ce este principiul distribuțional?

Principiul distribuțional (al poziției în cuvânt) are un grad de aplicare foarte redus în ortografia românească. De fapt, singura situație pe care o reglementează este scrierea cu *â* sau cu *î*. Conform *Hotărârii* Academiei Române din

anul 1993, sunetul [i] este redat în două moduri, după criteriul poziției în cuvânt și după criteriul structurii interne a cuvântului; aplicarea *Hotărârii* este obligatorie în învățământ și în publicațiile oficiale din România, însă, în realitate, noile norme nu sunt întotdeauna respectate (DOOM²: XLIV, DIN: 587); recent, în 2010, noile norme ortografice au fost acceptate și în Republica Moldova. Această reformă ortografică, îndelung contestată, a dus la limitarea principiului fonologic, în favoarea celui distribuțional (Stan, 2011).

3.2. Aplicarea principiului distribuțional

Așa cum am spus deja, principiul distribuțional se aplică într-o singură situație: scrierea cu *â* vs *î*. Regulile sunt sintetizate în DOOM²: XXXIII-XXXIV, XLV.

- Se scrie *î*: la început de cuvânt (*înger, începe*); la sfârșit de cuvânt (*urî, coborî*); în interiorul compuselor în care al doilea element începe cu *î* (*bineînțele*); în interiorul derivatelor cu prefixe de la cuvinte care încep cu *î* (*neînțeles, reîncepe*); în interiorul unor nume de persoane, prin tradiție sau din voința celor care poartă aceste nume (*Rîpeanu*).
- Se scrie *â* în interiorul cuvintelor (*rând, sârmă*), inclusiv în forme ale verbelor de conjugarea a IV-a terminate la infinitiv în *-î* (*coborâi, coborâsem, coborând, coborât*) și în derivate cu sufixe de la cuvinte terminate în *-î* (*hotărâtor, târâtor*).

Bibliografie și sigle

1. Mioara Avram, *Principii gramaticale în ortografie, în „Limba Română”, III, nr. 1, 1954, p. 45-50, republicat în Probleme ale exprimării corecte, Editura Academiei, București, 1987, p. 55-59.*
2. DIN – Ioana Vintilă Rădulescu, *Dicționar normativ al limbii române ortografic, ortoepic, morfologic și practic, Editura Corint, București, 2009.*
3. DOOM² – *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, ediția a II-a, revăzută și adăugită, coord. Ioana Vintilă-Rădulescu, Editura Univers Enciclopedic, București, 2005.
4. Theodor Hristea, *Principiile ortografiei românești actuale*, în: Th. Hristea (coord.), *Sinteze de limba română*, ediția a doua, revăzută și mult îmbogățită, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981, p. 99-109.
5. ÎOOP⁵ – Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, *Îndreptar ortografic, ortoepic și de punctuație*, ediția a V-a, Editura Univers Enciclopedic, București, 1995.
6. Camelia Stan, *Ortografia și ortoepia (secolele al XIX-lea – al XX-lea)*, în: Gh. Chivu (coord.), *Tratatul de istorie a limbii române*, vol. III, 2011, ms.